

KUFRY Z DOG- TOWNU

KDYŽ
VZPOMÍNKY
PŘIJÍZDĚJÍ NA
POLYURETANOVÝCH
KOLEČKÁCH.

TEXT **PETR MATĚJČEK**

→ Zatímco běžná německá mládež v polovině sedmdesátých let minulého století zbožňovala Abbu, tancovala disco a za zavřenými dveřmi dětských pokojů koketovala s myšlenkami indického guru bhagavána Radžníše, našli Bernd Georgi a Horst Kern své hrdiny na opačné straně zeměkoule i společenského spektra. Jmenovali se Tony Alva, Stacy Peralta a Jay Adams. Tanečním parkem jim byl kalifornským sluncem prohřátý asfalt a svatyněmi prázdné bazény kolem losangeleské Venice Beach. Právě v nich začala parta, dnes lépe

Sám sobě nejlepší reklamou. Auto z fotografie patří výrobci kufrů **Floyd** Berndu Georgimu. „Řadu let závodím a sbírám teď jezdím každý den po Mnichově a moje malá instalace se lidem strašně líbí,“ těší se jejíž barevná zavazadla mají představitelů na kalifornskou bohému z konce sedmdesátých let minulého století.

„Říkal jsem si, že to děláme pro chlápky, jako jsme my. Pětapadesát let, v dětství třeba jezdili na skateboardu a teď bojují spíš než s asfaltem s krizí středního věku.“

První polyuretanová kolečka pro skateboardy vyrobila v roce 1973 dnes legendární společnost **Cadillac Wheels**. Podobnou revoluci, jakou kdysi rozpoutala nová kolečka ve skateboardingu, by dnes Bernd Georgi chtěl jejich prostřednictvím rozdmýchat i v – jeho slovy – nudném a únavném cirkusu jménem cestování.

tomuto pro mě zcela výjimečnému období pokusil vzdát hold.

A nový projekt byl na světě...

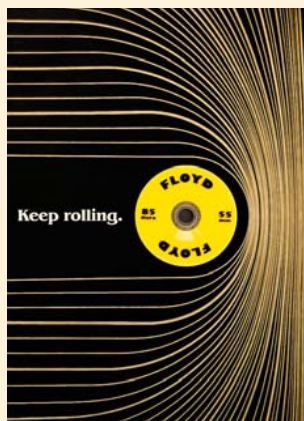
Spíš než jako další projekt vnímám Floyd jako srdeční záležitost. Značku, kterou jsme si se svým parťákem Horstem založili v první řadě sami pro sebe a naše kamarády. Netlačíme ji do obchodů, nekupujeme velké reklamní plochy, nenafukujeme uměle náš Instagram. Celé by to mělo být především autentické. To je pro mě to nejdůležitější. Když se dnes podívám například na naše sledovatele na sociálních sítích, jsou to většinou strašně cool lidi: umělci, designéři, sportovci – týpci, se kterými bych rád někdy šel na pivo. S našimi kufry cestuje například třiatřicetiletý mistr světa ve windsurfingu Robby Naish anebo big wave surfař Kai Lenny. Ale ještě nikdy jsme nikomu nezaplatili ani cent za to, aby Floyd nějak propagoval, a tak to taky zůstane. Vůči módním bloggerům, kteří se v posledních letech tak houfně vyrojili, jsem hodně skeptický: to, co dělají, mi připadá prázdné. Mezi zákazníky máme také spoustu závodníků. Opět to ale není

známá pod názvem Z-Boys, psát první kapitoly moderních dějin skateboardingu. „To, že tehdy mohli v betonových bazénech jezdit skoro jako na vlnách, jim umožnila polyuretanová kolečka, která v roce 1973 poprvé představila společnost Cadillac Wheels. Nikdy nezapomenu na ten pocit, když jsem na nich jako malý kluk poprvé plul po ulici,“ vzpomíná Bernd, který o bezmála půl století později našel způsob, jak své vzpomínky z dětství znovu oživit.

Kdy se vůbec zrodil nápad založit značku Floyd?

Značku jako takovou jsme založili teprve nedávno, ale ten nápad je v nás už možná padesát let. S Horstem jsme vyrůstali v jedné malé bavorské vesničce.

Odjakživa jsme jezdili na skateboardech a snili o American Way of Life. O životě na kalifornské Venice Beach o legendárních Z-Boys z Dogtownu, kteří tehdy s pomocí nových polyuretanových koleček rozpoutali skateboardingovou revoluci, a o svobodě, kterou jsme znali z hollywoodských filmů sedmdesátých let. Společně jsme v roce 1996 založili firmu, která dnes úspěšně vyrábí zavazadla a jiné doplňky pro velké značky jako BMW, Mini, Quicksilver a řadu dalších. Ale romantika těch našich dětských dnů nás nikdy neopustila. Dodnes sbírám auta, motorky, nábytek, skateboardy, hi-fi systémy a vlastně úplně všechno, co v té době v Kalifornii vzniklo. A tak jsem si jednoho dne říkal, proč vlastně nevyrobit kufr, který by se

proto, že bychom se do motorového sportu uměle tlačili. Sám totiž spoustu let závodním v oldtimerech a ti lidé jsou mí přátelé. Ostatně v autě z úvodu článku jezdím každý den po městě, a tak jsem na střechu přidělal pár kufrů a lidem se ta moje malá instalace překvapivě líbí. Zejména teď, kdy se na ně ze všech stran valí jen špatné zprávy, rádi ocení něco vtipného a barevného.

Jaký bude mít koronavirus dopad na váš byznys?

Jasně že nám celá ta situace strašně uškodí. To poslední, co v téhle situaci lidé potřebují, je nový kufr, který jim bude připomínat, že jsou celé dny zavření doma. Na druhé straně nepochybuji o tom, že jednou nastane i život po koronaviru a všichni budeme zase hladoví po svobodě, cestování a krásných a pozitivních věcech.

Pro koho vlastně vaše kufrы jsou?

Přesně – to jsme se sami sebe na začátku taky ptali. Říkal jsem si, že to pravděpodobně děláme pro chlápky, jako jsme my. Řekněme, že pětapadesát let, v dětství třeba jezdili na skateboardu a teď bojují

Horst Kern
vpravo a **Bernd Georgi** společně vyrůstali v malé vesničce nedaleko Mnichova. Odjakživa je pojila láska ke skateboardingu a nenávisť ke konformismu.

spíš než s asfaltem s krizí středního věku. Nakonec se ale ukázalo, že spektrum těch, kterým se naše věci líbí, je mnohem širší, než jsme se původně domnívali. Uvědomil jsem si, že jde dnes především o životní styl, který skateboarding reprezentuje. Svoboda, bouřlivost, jinakost, rebelie, bohémoství – to je podle mě všechno to, co mají lidé, kteří naší značce fandí, ukryté někde v sobě. Za běžných podmínek trávím spoustu času na letištích a pravidelně pozoruji ty týpky v tmavých oblecích, kteří zrovna letí na nějaký další byznys meeting, a je mi jich tak trochu líto. Dohnaly je povinnosti, pravidla, daně. Ale i oni byli kdysi mladí a měli sny. A já – možná bláhově – věřím, že naše kufrы představují jeden ze způsobů, jak se znovu alespoň trochu propojit s tím, kým jsme kdysi bývali, s těmi sny, které jsme snili. Alespoň u mě to našťásky tak funguje. 🚀